

гледахъ тукъ работата какъ вървече тѣзи, които се прѣдставятъ прѣдъ селската публика за глави и опълномощени отъ по-главнитѣ градски лица за подкрѣпление и насърчаване на селенитѣ, се располагатъ съ пиение, безъ да земжтъ грижата за распореджане на иѣкакви си мѣрки съ помощта, на които да съставятъ селска конница и ягка ношна стража за пазение на прибравшето се население, казахъ най-послѣ на другаря си, хайдѣ да вървимъ, че ношъта си отива, а пакъ врѣмето е критическо, щото иетрѣбъва да го прахосваме по неразбрани и безполезни работи, както тия на нашата конница, дѣто той ме пуслуша и си отидохме, а пакъ тѣхъ оставихме да се располагатъ както господари съ ношъта. Зехж ли испослѣ мѣрки или не, туй останж за мене неизвѣстно още до днешенъ день.

Богато влѣзохме въ къщата на г-нъ учителя М. И., видѣхъ че домашнитѣ му бѣхж много беспокойни, и кажи че бѣхж заняти отъ страхъ съ прибирание на по-важнитѣ имъ къщии работи; колята имъ бѣхж приготвени и натоварени, дѣто старата майка на учителя уплашена до дѣното на сърдцето, се пригърби веке отъ страхъ и скръбъ, плачеше и нареждаше: Боже, Боже, какви години дочекахме, да ли щемъ бжди пакъ живи да си ся завърнемъ на огнищата; спико, спико, какво ще правимъ, тѣзи турци ще ни избиятъ! Ний съ сына ѝ я поутишихме, щото до толкосъ да се некажри и тѣй поржча да ни донесжтъ постелки, за да лѣгнемъ и да си поспимъ; та ни послахж на двора и ний легихме да спимъ часа около 2—2¹/₂ прѣзъ ношъта прѣди изгрѣване на мѣсячината, която бѣше на разсипване. Уморенъ, утродепъ, прѣзъ деньтъ едно отъ събитията, друго отъ пжтя съ легкия си товаръ, съиътъ бѣ за мене много потрѣбенъ, та щомъ лѣгихме и си заспахъ тѣй безгрижно, като агне при майка си; но не се мнжж 2—3 часа отъ какъ сме заспали прѣзъ ношъта, чува се една двѣ пушки да се изгърмѣхж и въ сжщото врѣме огнь избухнжлъ отъ къмъ источната страна на селото, което стрепанато стана на кракъ и се зачувахж скрибуцания на кола глуха глѣчка. Ний стрестихти, веднага станахме и осѣти-